

Karar İncelemesi

6570 SAYILI GAYRİMENKUL KİRALARI HAKKINDAKİ KANUNUN 7. MADDESİNİN E BENDİ HÜKMÜ ANAYASAYA UYGUN MUDUR?

Doçent Dr. Kevork ACEMOĞLU

İncelenen Karar : Anayasa Mahkemesinin 1969/67 Esas, 1970/22 Karar sayılı ve 28/4/1970 günlü kararı.

Kararın Vardığı Sonuç : 6570 sayılı kanunun, «Aynı şehir veya belediye hudutları içinde kendisinin veya birlikte yaşadığı eşinin uhdesinde kayıtlı oturabileceği meskeni bulunan kimse, kirada oturduğu yeri, mâlikin isteği üzerine tahliye etmeğe mecburdur» yolundaki E bendinin son fıkrasındaki hüküm Anayasaya uygundur.

Kararın gerekçesi : Anayasa Mahkemesine göre, «... Borçlar Kanunu hükümlerinde taraflar, kira sözleşmesindeki kira parasının miktarını ve boşaltma nedenini serbestçe belli edebilirler. Ancak tam bir serbestliği öngören kira alanındaki bu hükümlere, kanun koyucu tarafından ilk önce Millî Korunma Kanunu ile müdahale edilerek kira paraları dondurulmuş ve sonradan 1/6/1955 gününde yürürlüğe giren ve itiraz konusu hükmü kapsayan 6570 sayılı Gayrimenkul Kiraları hakkındaki kanunla kamu yararı amacıyla yapılan müdahale ile de kira konusu düzenlenmiş ve bu alanda sınırlamalar yapılmıştır... 6570 sayılı Kanunun 7. maddesi tahliye sebeplerini sınırlamış fakat itiraz konusu fıkra hükmünü bu sınırlamanın dışında bırakmıştır... Gerçekten itiraz konusu fıkra ile, mal sahibine tahliye isteme hakkı tanınırken bu tahliyenin hemen yapılacağı yolunda bir hü-

küm konulmamış, sözleşmenin sona ermesinde yapılabileceği anlatılmak istenmiştir. Kanun koyucu, tahliye zamanını göstermek isteseydi bunu açıkça ifade ederdi.» Anayasa Mahkemesi, bundan sonra, Borçlar Kanununun tahliye zamanını belli etmek istediği zaman bunu açıkça yaptığını, bu kanunun 256., 260. ve 266. maddelerini örnek göstererek tanıtlamış ve 6570 sayılı Kanunun 7. maddesinin a) bendinde de kiracı tarafından taşınmazın tahliye edileceği yazı ile bildirildiği halde buna uyulmadığı durumlarda tahliyenin hemen yapılmak gerektiğini belirtmiştir. Bu yüzden Anayasa Mahkemesine göre «... İtiraz konusu fıkranın mal sahibine tanıdığı tahliye isteme hakkının sözleşmede belli edilen sürenin bitiminde kullanılabileceği şeklinde mânalandırılması gerekmektedir. Zira sözü geçen Kanunun 7. maddesinde sınırlamalar yapılırken b, c, ç, d, e bentlerinde gösterilen hallerde tahliyenin sözleşme süresinin bitiminde yapılabileceği esası, ilke olarak kabul edilmiş olup yalnız a bendinde kiracının taşınmazı tahliye edeceğini yazı ile bildirmesi halinde hemen icra yoluyla tahliye istenebilir öngörülmüştür... Bu durumda itiraz konusu fıkradaki tahliye sebebi, a bendindekilere değil, tahliye isteme hakkının kullanılmasını kira süresinin bitimine bağlayan öteki bentlerdeki sebeblere benzemekte olduğundan kanun koyucunun, itiraz konusu fıkroda mal sahibine tanınan tahliye isteme hakkını, sözleşmeyi feshederek, hemen kullanılabileceği hallerden saydığı kabul edilemez. Bu nedenle fıkradaki tahliye isteme hakkının kira süresinin bitiminde kullanılabileceği anlamında yorumlanması gerekmektedir. Bu anlama göre de itiraz konusu fıkroda, ne mal sahibi ne de kiracı yönünden bir sınırlama yoktur.»

Karara Muhalif Kalan Üyelerin Gerekçeleri : Karara, Anayasa Mahkemesi üyelerinden Givda ve Taylan, aşağıdaki gerekçelerle katılmamışlardır : «Gerek itiraz konusu hüküm metninin, gerekse bunun 6570 sayılı Yasanın 7. maddesindeki tahliye nedenlerine ilişkin öteki hükümlerinin metni ile karşılaştırılmasının açıkça ortaya koyduğu üzere mâlik, kiracısının veya birlikte yaşadığı eşinin aynı şehir veya belediye hudutları içinde uhdesinde kayıtlı ve oturabileceği meskeni bulunduğunu öğrendiği an sözleşmedeki sü-

reye bağılı kalmaksızın tahliye isteğinde bulunabilecek ve kiracı da oturduğu yeri tahliye etmeğe mecbur olacaktır. Demek ki bu durumda kiralayan ile kiracı arasındaki sözleşme yalnız kiralayanın isteğiyle hükümsüz bırakılabilmektedir. Böyle bir tutumun Anayasanın 40. maddesiyle inanca altına alınan sözleşme hürriyetini zedelediği ortadadır... Öte yandan bir sözleşmenin hukukça aynı nitelikte bulunan iki tarafından yalnız birine böyle bir olanağın tanınması Anayasanın 12. maddesinde yer alan kanun önünde eşitlik ilkesine de aykırı düşer. Şu duruma göre itirazın kabulü ve hükmün iptali gerekmektedir.

Kararın Eleştirilmesi

Karar, Gayrimenkul Kiraları hakkındaki 6570 sayılı kanunun 7. maddesinin E bendi hükmüne ilişkindir. Sözü geçen kanunun 7. maddesi, genel olarak, 8. madde ile tahliye dâvası yasaklanmış bulunan bir rejimde, istisnaî tahliye dâvası açma nedenlerini belirtmektedir. Anayasa Mahkemesi, daha önce 8. maddeyi ve bu maddenin getirmiş bulunduğu tahliye hakkının sınırlanması rejiminin haklı olarak Anayasaya uygun olduğunu karar altına almıştı (Bkz. 14.9.1965 gün 47 sayılı Anayasa Mahkemesi kararı, RG. 12238).

Söz konusu e bendinin son fıkrası şöyledir: «Aynı şehir veya belediye hudutları içinde kendisinin veya birlikte yaşadığı eşinin uhdesinde kayıtlı oturabileceği meskeni bulunan kimse, kirada oturduğu yeri, mâlikin isteği üzerine tahliye etmeğe mecburdur.»

İşte bu hükmün, tek taraflı fesih hakkı vermesi sebebiyle Anayasanın sözleşme özgürlüğünü düzenleyen 40. ve eşitliği öngören 12. maddesine aykırı olduğu ileri sürülmüş, dâvaya bakmakta olan Ankara 4. Sulh Hukuk Hâkimliği bu iddiayı ciddî bularak Anayasa Mahkemesine başvurmuştur. Mahkeme, bu iddiayı ciddî bulmasını şu nedenlerle açıklamıştır : 6570 sayılı Kanun 1/6/1955 gününde yürürlüğe girmiştir. O tarihte yurttaki konut sıkıntısı gözönünde tutularak mal sahibinin aynı belediye hudutları içinde konutu olan kiracısını çıkartıp ihtiyacı olan diğer bir kiracıya vermesini sağlamak ve bu suretle konut sıkıntısını gidermek bakımından bu hükmü ihtiyaç duyulmuştur. Bugün için ise yurttaki konut sıkıntısı kalmadığından ka-

nun koyucunu o madde ile sağlamak istediği ihtiyacı giderme ve sıkıntıyı önleme fiilen bahse konu değildir.»

Görüldüğü gibi, Anayasa Mahkemesi, Anayasa Mahkemesi kararlarında çok az rastlanır bir çoğunlukla fıkra hükmünü Anayasa'ya uygun bulmuştur. İmdi bunun gerekçeleri üzerine eğilmek gerekmektedir.

Anayasa Mahkemesi, sorunu sadece kiralayanın bu hakkını ne zaman kullanabileceği açısından ele almıştır. Kararın söylemeden sezdirdiği şudur : Eğer bu hakkın sözleşme devam ederken kullanılması mümkün olsaydı, Anayasa Mahkemesi bu hükmü eşitlik ilkesine aykırılıktan ötürü bozacaktı. Ne var ki, kiralayan bu hakkını ancak kira sözleşmesinin bitiminden sonra kullanabilecektir. Burada Anayasa Mahkemesinin oldukça serbest bir yorum yaptığını teslim etmek gerekmektedir. Yoksa maddenin bütün fıkra'larının birlikte gözönünde bulundurularak lafzî yorumu yapıldığında, muhalif kalan üyelerin belirttiği gibi, kiralayanın, kiracının evinin varlığını öğrenir öğrenmez tahliye dâvası açabileceğini kabul gerekir. Çünkü, madde bütün diğer bentlerde tahliye dâvasının ancak sözleşmenin bitiminde açılabileceği yazılı olduğu halde, a ve e bentlerinde böyle bir kayıt yoktur. Fakat Anayasa Mahkemesi, e bendindeki durumun a bendine değil, öbür bentlerdeki durumlara benzediğini ileri sürerek e bendinde de tahliye dâvasının ancak kira sözleşmesinin bitiminde açılabileceğini kabul etmiştir. Yani lâfzî tamamen ihmal ederek gâyeye dayanan bir yorum yapmıştır. (Bu yorumun muhalefetle karşılaşmasına şaşmamak gerek. Gerek doktrin, gerek içtihat, bu bend gereğince tahliye dâvasının kiralayan tarafından her zaman açılabileceğini kabul etmektedir, bkz. Tunçomağ, Borçlar Hukuku Ders'eri, II. Cild Özel Borç İlişkileri, İstanbul 1957, sh. 263 ve orada anılan Yargıtay Kararı). Anayasa Mahkemesi, 6570 sayılı kanunun 7. maddesinin e bendini bu şekilde yorumladıktan sonra, hükmün bu anlamıyla Anayasadaki hiçbir ilkeyle çatışmadığı sonucuna varmıştır.

Anayasa Mahkemesinin bu kararını gereğince değerlendirebilmek için iki soru sormak gerekmektedir. Acaba, e bendini, Anayasa Mahkemesi gibi yorumlamak ve kiralayanın ancak kira süresinin bitiminde tahliye dâvası açabileceğini söylemek doğru mudur? Bu doğru ise, sözü geçen hüküm artık Anayasaya aykırı sayılamaz mı? Kanaatimizce bu soruları ayrı ayrı ele almak zorunludur.

Önce, bizim de Anayasa Mahkemesinin yorumunun doğruluğuna inandığımızı belirtelim. 6570 sayılı kanun, Borçlar Kanununun kira hükümlerinde çok önemli bir değişiklik yapmış, tahliye imkânını sınırlamış ve 9. ve 11. maddeleriyle kiralayana her sözleşmenin bitiminde sözleşmenin aynı şartlarla bir yıl daha uzamasına katlanma mecburiyetini yüklemiştir. Bu duruma göre, kiracı borca aykırı bir davranışta bulunmadıkça (böyle bir borca aykırılık varsa, kiralayana onu hem Borçlar Kanununun hem de 6570 sayılı kanunun hükümleri gereğince tahliye ettirebilmesi doğaldır) ya da kiracı sözleşmenin bitiminden önce kira sözleşmesini sona erdirmek istediğini söylemedikçe, kira sözleşmesi sürekli olarak uzayacaktır. Bu tab'oya kira paralarının da sözügeçen kanununun 2. ve 3. maddeleri tarafından dondurulmuş bulunduğunu da eklemek gerekir.

İşte sosyal endişelerle dengeyi kiracı yararına bozan 6570 sayılı kanun, Borçlar Kanunu sistemi içinde kira sözleşmesinin sona erme sebebi olmayan bazı durumlarda da, kiralayana tahliye dâvası açma hakkı tanımıştır. Bu durumlar, 6570 sayılı kanunun 7. maddesi tarafından düzenlenmişlerdir. Dikkatle incelendiğinde, yine bu maddenin (a) bendi tarafından düzenlenmiş olmasına rağmen, tahliye taahhüdü halindeki tahliye isteminin öbürlerine hiç uymadığı ortaya çıkar. 6570 sayılı kanunun 7. maddesinde (b) bendinden itibaren sayılan durumlar, aslında, Borçlar Kanununun 264. maddesi anlamında bir önemli sebeptir. Daha doğrusu, 6576 sayılı kanun bu durumların, kira sözleşmesinin feshi açısından önemli bir sebep olduklarını farz etmiştir. Oysa (a) bendinde öngörülen durum böyle değildir. Giderek diyebiliriz ki (a) bendi aslında yeni hiçbir şey getirmemiştir. Böyle bir hüküm olmazdı bile, kira sözleşmelerinin, kiracı tarafından sona erdirilmediği sürece kendiliğinden uzadığı bir rejimde, kira sözleşmesinin uzatılmayacağı taahhüdü, genel hükümler çerçevesinde de bir boşaltma sebebi olarak ileri sürülebilirdi. Bu boşaltma dâvasının, taahhütten sonraki kira süresinin bitimini beklemeden açılabilmesi ise, zaten eşyanın tabiatı gereğidir.

Sözü geçen maddenin, (b), (c), (ç), (d) bentlerinde öngörülen durumların, yukarıda belirttiğimiz gibi bir önemli sebep olduklarında kuşku yoktur. Maddenin (e) bendinde ise iki ayrı boşaltma sebebi düzenlenmiştir. Bu bendin ilk fıkrasında düzenlenen boşaltma sebebi, öbürleri gibi bir önemli sebebe değil, (a) bendindeki gibi bir borca aykırılığa dayanmaktadır (Ama buna rağmen, kanun, burada da bo-

boşaltma dâvasının, sözleşmenin bitiminde açılacağını kabul etmiştir). Şimdi, acaba son fıkrada düzenlenmiş bulunan incelediğimiz sebep, bir borca aykırılığa mı, yoksa bir önemli sebebe mi uymaktadır?

Kiracının ya da eşinin aynı şehir ya da belediye sınırları içinde adına kayıtlı bir oturulabilecek eve sahip olmasının, bir borca aykırılık oluşturmada kuşku yoktur. Ama bu, acaba bir önemli sebep sayılabilir mi?

İnceleme konumuz olan hüküm ratio'su 6570 sayılı kanunun sistemi ile sıkı sıkıya ilgilidir. 6570 sayılı kanun, kiralayanın mülkiyet hakkını ve sözleşme yapmama özgürlüğünü daraltmakta, konut darlığı yüzünden onu sözleşmenin kendi iradesine rağmen uzamasına katlandırmaktadır. Bu daraltımın toplum yararına dayandığında ve Anayasaya uygun bulunduğu kuşku yoktur. Fakat eğer kiracının o belediye sınırları içinde başka bir konutu varsa, konut darlığı o kiracı açısından söz konusu bulunmadığından kiralayanı bu daraltıma katlandırmanın gereği kalmamıştır. Başka bir ifade ile, incelediğimiz hüküm, kiracı yararına dengesi bozulmuş kira rejiminin, artık amacı gerçekleştirmeyen bir noktadan, başka tek taraflı bir müdahale ile düzeltilmesidir. Bir sözleşmeye artık bozulmuş bulunan dengesi yüzünden son vermek ise, ancak önemli sebep kavramı çerçevesinde düşünülebilir. Bu açıdan (e) bendinin son fıkrasında öngörülen boşaltma sebebinin, tıpkı (b), (c), (ç) ve (d) bentlerinde düzenlenenler gibi önemli sebep kavramına dayandığını kabul edebiliriz.

Bir kere incelediğimiz hükmün önemli sebep kavramına dayandığını tesbit ettikten sonra, fıkrada boşaltma dâvasının ancak kira süresinin bitiminde açılacağı belirtilmemiş olmasına rağmen, artık bu dâvanın her zaman açılacağı savunamayız. Zaten önemli sebep Borçlar Kanunu sisteminde bile, kira sözleşmesi açısından —hizmet sözleşmesinden farklı olarak— derhal son verme hakkı doğuran bir neden sayılmamıştır. Borçlar Kanununun 264. maddesine göre, taraflar sözleşmeye önemli bir sebebe dayanarak son verdiklerinde, «kanunî mehillere» uymak zorundadırlar (Unutulmamalıdır ki, Borçlar Kanunu, önemli sebebe dayanarak fesih hakkını sadece belirli süreli sözleşmeler için kabul etmiştir. İşte BK., bu belirli süreli sözleşmelerde bile kanunî sürele uyma zorunluluğunu öngörmüştür. Oysa, bugün, 6570 sayılı kanunun sisteminde, 11. madde tarafından

öngörülen otomatik uzama yüzünden, belirli süreli bir kira sözleşmesi zaten mevcut olamaz).

Bu yüzden, önemli sebebe dayanarak kiralayana tek taraflı bir sözleşmeye son verme ve boşaltma dâvası açma hakkı veren (e) bendi son fıkrası hükmünün, bu hakkın ancak kira sözleşmesinin bitiminde kullanılabileceğini belirtmemiş olması bir boşluk teşkil eder ve bu boşluk, öbür fıkralar gözönünde tutularak kıyas yolu ile doldurulmalıdır. Bunu yapan Anayasa Mahkemesinin incelediğimiz kararı bu yüzden haklı, Anayasa Mahkemesinin bu çözüme dar bir metin hukukçuluğu ile karşı çıkan muhalefet gerhi bu yüzden haksızdır.

Birinci soruyu Anayasa Mahkemesinden yana çözdüğümüze göre, sıra ikinci soruya gelmektedir. Acaba kiralayanın boşaltma dâvasını, kira sözleşmesinin sonunda açabilecek olmasına rağmen bu hüküm yine de Anayasaya aykırı sayılabilir mi? Dikkat edilmesi gereken nokta şudur ki, ne itiraz sahibi, ne de itirazı ciddi bulan mahkeme, bu hükmün kira sözleşmesinin bitiminden önce de boşaltma dâvası açma hakkı vereceği sorunu üzerinde durmadıkları halde, Anayasaya aykırılığın varlığını kabul etmişlerdir. İtiraz sahibine göre,

a) Hüküm, tek taraflı sözleşmeyi bozma hakkı tanıdığı için, Anayasanın 40. maddesinde düzenlenen sözleşme özgürlüğüne,

b) Yine bu yüzden Anayasanın 12. maddesi tarafından düzenlenen eşitlik ilkesine aykırıdır.

İtiraz yoluna başvuran mahkemeye göre ise, hüküm konut darlığı yüzünden konmuştur. Bugün artık yurttaki konut sıkıntısı kalmadığından hükmün amacı kalkmıştır ve sadece kötü niyetli mal sahiplerinin baskı aracı olmaktadır. Bu yüzden de hüküm, Anayasanın 12. ve 40. maddelerine aykırı hale düşmüştür.

Önce, bir bakıma ama sadece bir bakıma itirazı ciddi bulan mahkemeye katıldığımızı belirtelim. Gerçekten de, (e) bendinin ikinci fıkrasındaki hükmün Anayasaya aykırı olup olmadığı ancak bugün tartışılabilir. Yoksa kanunun çıkarıldığı tarihte onun Anayasaya aykırı olduğunu ileri sürmek hiçbir şekilde mümkün olamazdı. Yukarıda izaha çalıştığımız 6570 sayılı kanun sisteminde denge o denli kiracı

yararınaydı ki artık bu hüküm yüzünden eşitliğin kiralayana yararına bozduğunu ileri sürmek söz konusu olamazdı. Hükümün tek yanlı fesih hakkı vermesi yüzünden Anayasanın sözleşme özgürlüğünü düzenleyen 40. maddesine aykırı olduğu da düşünülemezdi. Çünkü, 40. madde bu anlamda ele alındığında, herhalde kiralayana böyle bir hak tanımamasına rağmen kiracıya kira süresinin bitiminden 15 gün önce bildirmek şartı ile sözleşmenin aynı şartlarla uzamasına engel olma imkânı tanıyan 6570 sayılı kanunun 11. maddesi öncelikle Anayasaya aykırı sayılmalıydı. Oysa Anayasaya Mahkemesi, böyle tek taraflı bir imkân tanıyan 11. maddenin Anayasaya aykırı olmadığına —haklı olarak— karar vermişti (bkz. 14.9.1965 gün 47 sayılı Anayasa Mahkemesi kararı, RG. 12238).

Acaba, 6570 sayılı kanunun yürürlüğe girmesinden bu yana, inceleme konusu olan (e) bendi son fıkra hükmünün Anayasaya aykırı bir hale düşmesini gerektiren bir gelişme olmuş mudur? İtirazı ciddi bulan mahkeme, artık konut darlığının kalkması yüzünden hükmün amacının ortadan kaybolduğu görüşündedir. Karara karşı Givda ve Taylan tarafından yazılan muhalefet şerhinde ise, «onbeş yıl önceki yaşama koşullarına göre düzenlenmiş olan itiraz konusu hükümdeki sınırlamanın bugün için kamu yararı ereği güttüğü söylenemez» denmektedir.

Önce, artık konut darlığı kalmadığı yolundaki iddia yerinde midir? Bugün, şehirlerde savaş sonrası yıllarında olduğu gibi bir oturacak yer darlığı söz konusu değildir. Ama bina olarak oturacak yerlerin varlığı aslında dar gelirli kiracı için çok az şey ifade etmektedir. Çünkü, oturacak bina çokluğuna rağmen, halk tipi konutlara yönelme gerçekleşmemiş olduğu için, dar gelirli kiracının gelirine uygun bir konut bulması imkânı yine yoktur. Her yeni ev arayan kiracı, daha önce ödeyegelmekte bulunduğu kira parasından daha fazlasını ödemek zorunda kalacaktır. Bu açıdan, konut darlığının artık kalktığı iddiası gerçeğe uygun değildir. Böyle olunca, bu gerekçe ile, sözü geçen hükümün artık Anayasaya aykırı düştüğü savunulamaz.

İddiayı ciddi bulan mahkeme tarafından ileri sürülen öbür gerekçe, yani hükümün kiralayana tarafından bir baskı aracı olarak kullanıldığı da hükümün Anayasaya aykırı olduğunu göstermez. Hâkim, hükümün baskı aracı olarak kullanıldığını görürse, MK. mad. 2'ye dayanarak dâvayı reddedebilir.

Kanaatimizce, 6570 sayılı kanunun yürürlüğe girmesinden bu yana meydana gelen öncmlü gelişme başkadır. Anayasa Mahkemesi 26 Mart 1963 gün ve 67 sayılı kararı ile 6570 sayılı kanunun kira paralarını donduran 2. ve 3. maddelerini iptal etmiştir. Bundan sonra da Yargıtay 18.11.1964 günlü ve 2/4 sayılı bir içtihadı birleştirme kararı ile kira paraları açısından bir boşluk doğduğunu ve bu boşluğun açılacak tesbit dâvaları ile doldurulacağına hükmetti. Yargıtay, daha sonraki bir başka içtihadı birleştirme kararında da (Esas 19, K. 10 sayılı ve 21.11.1966 günlü) Anayasa Mahkemesinin iptal kararından sonra serbest irade ile yapılan kira sözleşmeleri hakkında da tesbit dâvası açılabilceğini kabul etti. Böylelikle, 6570 sayılı kanunun kiracı yararına kurmuş olduğu sistem kökünden yıkıldı. Kiralayanlar bu durumu değerlendirerek 1 yıl'dan daha uzun kira sözleşmeleri yapmamaya başladılar. Kiracılar, yarınlarından kuşku'lu bir hale düştüler. Son sözünü ettiğimiz içtihadı birleştirme kararı, kira sözleşmesinin bitiminden önce ihtarda bulunma ya da dâva açma şartı ile, yeni tesbit edilecek kiradan, dâva ne zaman sonuçlanırsa sonuçlansın kiracının sorumlu olacağını belirtmekle kiracıları büsbütün güvensiz bir hale düşürdü. 6570 sayılı kanunun temeli çöktü, dengesi bozuldu.

İşte, 6570 sayılı kanun sisteminde Anayasa aykırı sayılamayacak olan (e) bendi son fıkra hükmü, bu yeni durumda durumu sarsılan kiracı açısından artık tasvib edilmeyecek bir yük yüklemektedir. Zaten kötü duruma düşmüş bulunan kiracının o belediye sınırları içinde başka bir evi var diye kiralayana boşaltma dâvası açma hakkı tanımak eşitliği oldukça sarsmaktadır. Üstelik, bu hakkın kira süresinin bitiminde kullanılabilir olması da pek az şeyi değiştirmektedir. Çünkü, yukarıda izah ettiğimiz nedenler yüzünden artık sadece bir yıllık kira sözleşmeleri yapılmaktadır.

Bütün bu nedenler yüzünden, incelediğimiz Anayasa Mahkemesi kararının vardığı sonucun doğru olmadığına, 6570 sayılı kanunun (e) bendi ikinci fıkra hükmünün artık Anayasanın 12. maddesinde düzenlenen eşitlik ilkesine aykırı düştüğüne inanıyoruz.